

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Hr. Gert Petersen for en kort bemærkning, og så har jeg én til kort bemærkning indtegnet til hr. Albrechtsen, og så skal vi prøve at komme tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Den sidste bemærkning fra hr. Jensby skal jeg lægge mig på sinde. Jeg synes, det er en, der appellerer til gensidighed.

Men jeg vil i øvrigt sige til hr. Jensby, at jeg drager den konklusion af de indlæg, vi har hørt fra Venstres side, at hvis det havde været sådan, hvis det ulykkelige var sket, at Venstre havde siddet ved regeringsmagten endnu i dag, og man havde opdaget H.C. Hansens brev, og hvad der var sket på Grønland indtil 1968, så havde man sagt: Nej, det skal der ikke noget ud om, for det kan genere vore allierede.

Jeg har tidligere sagt, at det var positivt, at den siddende regering valgte at offentliggøre sin viden. Jeg har en masse andre kritiske bemærkninger, men jeg vil godt fastholde, at det var positivt, at man valgte det – det var også lidt dristigt.

Jeg er helt overbevist om, at det var gået stik modsat, hvis disse underdanige mennesker i partiet Venstre, som søger generalsekretærposter og hvad ved jeg, havde siddet ved regeringsmagten i dag. Det gør de dog heldigvis ikke.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår nu, at Venstre og hr. Jensby trækker sig ud af debatten. Det er jeg ked af, i ganske særlig grad fordi man trækker sig ud af debatten, uden at man i mindste måde har gjort et forsøg på at besvare de spørgsmål, som vi har stillet.

Men jeg vil da gøre endnu et forsøg. Og så vil jeg stille spørgsmålene i mere konkret form. Det kan måske hjælpe.

Vil hr. Jensby erkende, at det er nødvendigt, at det bliver undersøgt, hvad hr. Uffe Ellemann-Jensen – og hr. Hans Engell som daværende forsvarsminister – vidste eller ikke vidste om atomvåben i danske havne? Hvad ligger der af papirer, telegrammer og lign., som er gået mellem Danmark og USA i deres ministertid? Vil hr. Jensby erkende, ligesom hr. Uffe Ellemann-Jensen erkendte det i sommer, at det er nødvendigt, at det bliver undersøgt? Vil hr. Jensby

erkende, at det er nødvendigt at få undersøgt, hvad hr. Uffe Ellemann-Jensen og hr. Hans Engell vidste om det, som senere kom frem vedrørende overflyvninger, atomvåben og lign. på Thulebasen?

Vi ved jo ikke, hvad den daværende borgerlige regering vidste og ikke vidste. Hvorfor fandt den daværende borgerlige regering ikke H.C. Hansen-papiret? Hvorfor bragte diskussionen om thulearbejdernes sag i 1980'erne på intet tidspunkt hr. Uffe Ellemann-Jensen på den tanke, at han burde undersøge sine arkiver? Eller undersøgte han sine arkiver og fandt, at det, der lå der, var bedst tjent med at blive liggende?

Der er unægtelig mange spørgsmål, som hr. Uffe Ellemann-Jensen skylder svar på, og som han en dag før eller siden kommer til at svare på; det kan Venstre være evig forvisset om. Men det bliver ikke med Venstres gode vilje, kan vi konstatere.

Per Stig Møller (KF):

Jeg ved ikke, om det sidste var et løfte eller en trussel.

Da udenrigsministeren den 29. juni fremlagde det højt klassificerede og personlige dokument, daværende statsminister H.C. Hansen den 18. november 1957 overgav til den amerikanske ambassadør i Danmark, afslørede han, at Danmark i perioden frem til, at KVR-regeringen den 31. maj 1968 fik sat tingene på plads, havde haft to atompolitikker: én som var kendt i USA, og én som var kendt i Danmark.

Det er naturligvis ikke acceptabelt. Historien viser, at H.C. Hansen smøg sig uden om en klar dansk tilkendegivelse ikke af hensyn til forsvaret for Vesten, men af hensyn til forsvaret for den unaturlige regering, han havde dannet i maj 1957, og som bestod af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Retsforbundet. Disse tre partier havde i deres regeringsaftale *på forhånd* taget stilling til den situation, som opstod i november, og som gik ud på et amerikansk ønske om at have atomvåben på Grønland. I aftalen stod, at Danmark ikke havde fået tilbudt atomvåben, og at det var opfattelsen, at et sådant tilbud – om det skulle foreligge – ikke burde modtages.

Det samme sagde han i Folketinget den 29. maj 1957 og den 1. maj 1958.

Første gang han sagde det, var han i god tro. Anden gang han sagde det, var han det muligvis, for da havde USA siden februar samme år,